

МИРОСЛАВ АНТИЋ

Хороскоп

■ Laguna ■

Copyright © 1982 Мирослав Антић
Copyright © 2015 овог издања ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Мирослав Антић

Хороскоп

САДРЖАЈ

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	11
-------------------	----

ПРВИ ДЕО

Речи

Торба	15
Жмурке	19
Говор	22
Очи	26
Обзорја	31
Разгледнице	35
Открића	39
Могућности	42

Љубав	45
Читанка	50
Поруке	55
Љуљашка	58
Вртешка	63
Трагови	66
Химна	69
Путокази	74
Рођендан	78
Дневник	82
Вечност	87

ДРУГИ ДЕО

Сан	93
-----	----

УМЕСТО ПОГОВОРА	125
-----------------	-----

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Чуангце и Хуеитце шетали су мостом изнад реке Хао, кад Чуангце примети: „Видиш како се рибице праћакају у реци! То је њихова срећа“.

„Како можеш знати у чему је срећа риба, када и сам ниси риба?“, рече Хуеитце.

„А откуд ти знаш да ја то не знам, кад ти ниси ја“, одговори Чуангце.

Чуангце, Кина 339—295. пре нове ере

ПРВИ ДЕО
Речи

ТОРБА

1.

Никад те нисам ништа искреније молио, од овог
што ти сада говорим, сине мој.

У најжежом ветру вечери дрвеће отреса с леђа
суви бакар. То се догегао септембар.

Ти сутра полазиш у школу.

Окна миришу сребрно и зелено на прве северне
магле и прве кише. Ваздух се пара као
паучина и сав је избушен крицима дивљих
јата што се селе на југ.

2.

Поподне купио сам ти торбу. Твој први терет у животу. Држиш је празну крај узглавља. С њом ћеш преспавати ноћ.

„Празна је торба најтежа“ – певају Цигани док се вуку низ беспућа. Ја у себи певушим:

„Празна је торба богатство, јер у њу стаје машта свега што живи и жели. У пуну не стаје више ниједна мрва сна.

Ниједна гипкост овог помало окошталог света.“

3.

Ту песму, можда, ретко који малишан чује од
свога оца, док прима у шаке судбину.
Отац Дон Кихотов, Сервантес, рекао је свом
сину: „Ко премного у торбу трпа, подераће је.“

А и људско око је торба. А и људска памет је
торба. А и људско срце је торба. Све су то
торбе без дна.

И могу многе хиљаде поколења стављати у
њих прегршт заноса, нежности, наде, још
увек остаће места за нове, шире просторе,
још увек остаће места за нове радозналости.

Још увек остаће места за многолике светове
који на прстима прилазе и носе испод коже
топлије и беље љубави.

4.

Јер сутра нема једно обличје, сине мој. Постоји велики број будућности.

И мораш имати далековиду моћ прорицања да се не згрудваш у само једном времену.

Не знам грешим ли ако верујем: ипак је све тако лако подериво – сем човека.

ЖМУРКЕ

1.

Постоји нешто брже и од саме могућности да се човек споразуме са својом мишљу. Некаква грозница уобразиље. Чаролија. Траг који се већ догодио унапред.

Сећам се своје прве школске торбе. Нисам журио да је отворим. Дуго сам је посматрао, обилазио око ње и замишљао у њој обиље необичних ствари.

И данас, ево, ако добијем поклон, не отварам га данима. Лепше ми је да замишљам шта може бити унутра. Увек је тако са затвореним стварима.

И тек кад ољуштиш омот, престаје свака чаролија, јер више нема смисла ниједна игра погађања.

2.

Јер све је у нама кад жмуримо, а страно кад
отворимо очи. И све је наше док желимо, а
туђе кад се оствари.

Ми смо налик на цветове: растемо у себи,
унутра, у складиштима тајни и корењу
енергије. Само смо споља допадљиви, пуни
боја и мириса. А унутра, у нама, кипе
оријашка сунца.

Све се то догађа зато што нисмо скинули омот
са свог још увек питомог и детињастог срца.

Добивши себе на поклон од овог овде
јединог и неповратног живота, ми у том срцу
носимо све оно што постоји и што ће тек
постојати у нашим другим животима.

И не кваримо га као играчку, да откријемо
чиме воли. И не кваримо га да видимо чиме
се боји и чиме сања.

3.

Кад звезде падају августа, не трчи да их
потражиш у трави. Не сакупљај их по шумама и
не вијај за бреговима.

Само затвори очи. Бар ти знаш да се играш
жмурке.

Ухвати их у лету и све ће се у тебе дубоко
откотрљати.

Зажелиш ли се мора или северних снегова,
зажелиш
ли се планина, језера или пустиња, само
зажмури у свет, не одмотавај омот вида,
и све ће се у тебе заувек населити и ту настанити.

ГОВОР

1.

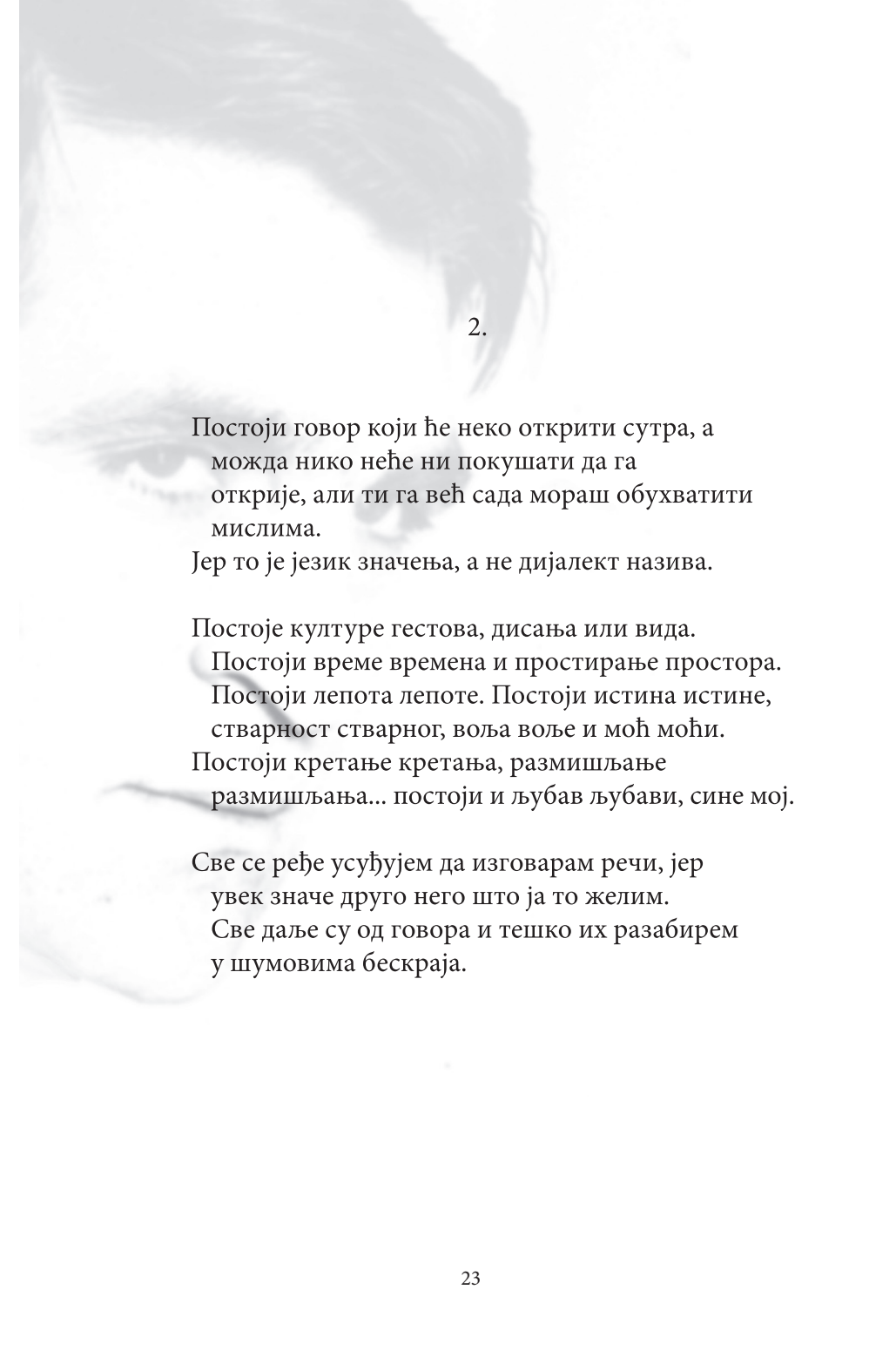
Сматрам великом слабошћу и стварно био бих
потпуно кад бих све ово што осећам,

неприступачно провери,

морао да ти објашњавам худим језиком
човека: речима сумњивим, ровитим,
разједеним и некорисним.

Постоје свакодневне, сасвим обичне ствари,
које су многим тајна.

„Најчвршћа врата су она која су широм
отворена“, каже један прастари запис са Тибета.

2.

Постоји говор који ће неко открити сутра, а
можда нико неће ни покушати да га
открије, али ти га већ сада мораш обухватити
мислима.

Јер то је језик значења, а не дијалект назива.

Постоје културе гестова, дисања или вида.

Постоји време времена и простирање простора.
Постоји лепота лепоте. Постоји истина истине,
стварност стварног, воља воље и моћ моћи.

Постоји кретање кретања, размишљање
размишљања... постоји и љубав љубави, сине мој.

Све се ређе усуђујем да изговарам речи, јер
увек значе друго него што ја то желим.

Све даље су од говора и тешко их разабирем
у шумовима бескраја.